Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

26. ožujka 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Okvirna odluka 2008/947/PUP – Uzajamno priznavanje presuda i probacijskih odluka – Područje primjene – Presuda kojom se izriče kazna zatvora uz primjenu uvjetne osude – Probacijska mjera – Obveza nepočinjenja novog kaznenog djela – Zakonska obveza”

U predmetu C-2/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Riigikohus (Vrhovni sud, Estonija), odlukom od 11. prosinca 2018., koju je Sud zaprimio 4. siječnja 2019., u kaznenom postupku protiv

A. P.

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, M. Safjan, L. Bay Larsen (izvjestitelj), C. Toader i N. Jääskinen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: C. Strömholm, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 14. studenoga 2019.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za A. P., M. Lentsius i G. Sile, *vandeadvokaadid*,

– za estonsku vladu, N. Grünberg, u svojstvu agenta,

– za latvijsku vladu, V. Soņeca, L. Juškeviča i I. Kucina, u svojstvu agenata,

– za mađarsku vladu, M. Z. Fehér, M. Tátrai i V. Kiss, u svojstvu agenata,

– za poljsku vladu, B. Majczyna i J. Sawicka, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, S. Grünheid i K. Toomus, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 6. veljače 2020.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: estonski

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Okvirne odluke Vijeća 2008/947/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na presude i probacijske odluke s ciljem nadzora probacijskih mjera i alternativnih sankcija (SL 2008., L 337, str. 102.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 148.).

2 Zahtjev je upućen u okviru postupka priznavanja u Estoniji presude koju je donio Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Općinski sud prigradske četvrti Latgale u Rigi, Latvija), a kojom je A. P. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine, čije je izvršenje odgođeno.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 8. i 24. Okvirne odluke 2008/947 glase kako slijedi:

„(8) Cilj je uzajamnog priznavanja i nadzora uvjetnih osuda, pridržaja izricanja kazne, alternativnih sankcija i odluka o uvjetnom otpustu poboljšanje mogućnosti za ponovno uključivanje osuđene osobe u društvo, tako da joj se omogući očuvanje obiteljskih, jezičnih, kulturnih i drugih veza, kao i poboljšanje praćenja izvršavanja probacijskih mjera i alternativnih sankcija s ciljem sprečavanja ponovnog počinjenja kaznenog djela, pritom vodeći potrebnu brigu o zaštiti žrtava i javnosti.

[…]

(24) S obzirom na to da ciljeve ove Okvirne odluke, to jest olakšavanje društvene rehabilitacije osuđenih osoba, poboljšanje zaštite žrtava i javnosti te olakšavanje primjene odgovarajućih probacijskih mjera i alternativnih sankcija u slučaju počinitelja kaznenih djela koji ne žive u državi članici u kojoj je presuda izrečena, ne mogu dostatno ostvariti same države članice zbog prekogranične naravi situacija na koje se to odnosi, nego se zbog opsega djelovanja oni na bolji način mogu ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti […]”

4 Članak 1. stavci 1. i 2. te okvirne odluke određuju:

„1. Cilj je ove Okvirne odluke olakšati društvenu rehabilitaciju osuđenih osoba, poboljšati zaštitu žrtava i javnosti te olakšati primjenu odgovarajućih probacijskih mjera i alternativnih sankcija u slučaju počinitelja kaznenih djela koji ne žive u državi članici u kojoj je presuda izrečena. U svrhu ostvarivanja tih ciljeva, ovom Okvirnom odlukom utvrđuju se pravila prema kojima država članica, koja nije država članica u kojoj je dotičnoj osobi izrečena kazna, priznaje presude i, prema potrebi, probacijske odluke te nadzire probacijske mjere izrečene na temelju presude, ili alternativne sankcije koje su sadržane u takvoj presudi, te donosi sve druge odluke koje se odnose na tu presudu, osim ako je drukčije predviđeno u ovoj Okvirnoj odluci.

2. Ova se Okvirna odluka primjenjuje samo na:

(a) priznavanje presuda i, prema potrebi, probacijskih odluka;

(b) prijenos odgovornosti za nadzor probacijskih mjera i alternativnih sankcija;

(c) sve druge odluke povezane s odlukama iz točaka (a) i (b);

kako je opisano i predviđeno ovom Okvirnom odlukom.”

5 Članak 2. točke 1. do 4. i 7. te okvirne odluke određuju:

„Za potrebe ove Okvirne odluke:

1. ‚presuda’ znači pravomoćna odluka ili nalog suda države izdavanja kojom se utvrđuje da je fizička osoba počinila kazneno djelo te izriče:
   (a) kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode, ako je odobren uvjetni otpust na osnovi te presude ili naknadne probacijske odluke;
   (b) uvjetna osuda;
   (c) pridržaj izricanja kazne;
   (d) alternativna sankcija;

2. ‚uvjetna osuda’ znači kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode čije je izvršenje prilikom izricanja u cijelosti ili djelomično uvjetno odgođeno izricanjem jedne ili više probacijskih mjera. Takve se probacijske mjere mogu uključiti u samu presudu ili utvrditi u posebnoj probacijskoj odluci koju donosi nadležno tijelo;

3. ‚pridržaj izricanja kazne’ znači presuda kojom je izricanje kazne uvjetno odgođeno izricanjem jedne ili više probacijskih mjera ili kojom su izrečene jedna ili više probacijskih mjera umjesto kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode. Takve se probacijske mjere mogu uključiti u samu presudu ili utvrditi u posebnoj probacijskoj odluci koju donosi nadležno tijelo;

4. ‚alternativna sankcija’ znači sankcija kojom se izriče obveza ili nalog, a nije kazna zatvora, mjera koja uključuje oduzimanje slobode ili novčana kazna;

[…]

7. ‚probacijske mjere’ znači obveze i nalozi koje fizičkoj osobi izriče nadležno tijelo, u skladu s nacionalnim pravom države izdavanja, u vezi s uvjetnom osudom, pridržajem izricanja kazne ili uvjetnim otpustom”

6 Članak 4. iste okvirne odluke određuje:

„1. Ova se Okvirna odluka primjenjuje na sljedeće probacijske mjere ili alternativne sankcije:

(a) obvezu osuđene osobe da obavješćuje posebno tijelo o svakoj promjeni boravišta ili radnog mjesta;

(b) obvezu da se ne ulazi na određene lokalitete, mjesta ili definirana područja u državi izdavanja ili državi izvršenja;

[…]

(d) naloge koji se odnose na ponašanje, boravište, obrazovanje i osposobljavanje te slobodne aktivnosti, ili koji sadrže ograničenja ili načine obavljanja stručnih djelatnosti;

[…]

(f) obvezu izbjegavanja kontakta s određenim osobama;

(g) obveze izbjegavanja kontakta s posebnim predmetima, koje je osuđena osoba rabila ili bi ih mogla rabiti s ciljem počinjenja kaznenog djela;

[…]

2. Svaka država članica obavješćuje Glavno tajništvo Vijeća, kada primjenjuje ovu Okvirnu odluku, koje je probacijske mjere i alternativne sankcije, osim onih ih iz stavka 1., spremna nadzirati. Glavno tajništvo Vijeća svim državama članicama i Komisiji omogućuje pristup primljenim informacijama."

7 Člankom 6. stavcima 1. i 2. Okvirne odluke 2008/947 propisano je:

„1. Kada kod primjene članka 5. stavka 1. ili 2. nadležno tijelo države izdavanja prosljeđuje presudu i, prema potrebi, probacijsku odluku drugoj državi članici, ono osigurava da je u prilogu potvrda čiji je standardni obrazac utvrđen u Prilogu I.

2. Nadležno tijelo države izdavanja izravno prosljeđuje presudu i, prema potrebi, probacijsku odluku zajedno s potvrdom iz stavka 1. nadležnom tijelu države izvršenja na bilo koji način kojim se ostavlja pisani dokaz pod uvjetima koji državi izvršenja omogućuju utvrđivanje vjerodostojnosti. Izvornik presude i, prema potrebi, probacijske odluke ili njihove ovjerene preslike, kao i izvornik potvrde, na zahtjev se šalju nadležnom tijelu države izvršenja. Sve službene obavijesti također se izravno razmjenjuju između navedenih nadležnih tijela. Sve službene obavijesti također se izravno razmjenjuju između navedenih
nadležnih tijela."

8 Članak 8. stavak 2. te okvirne odluke glasi kako slijedi:

„Nadležno tijelo države izvršenja može odgoditi donošenje odluke o priznavanju presude i, prema potrebi, probacijske odluke u situaciji kada je potvrda iz članka 6. stavka 1. nepotpuna ili očigledno nije u skladu s presudom ili, prema potrebi, probacijskom odlukom, do isteka razumnog roka koji odredi za dopunu ili ispravak potvrde."

9 Člankom 11. stavkom 1. točkom (a) i stavkom 3. spomenute okvirne odluke određuje se:

„1. Nadležno tijelo države izvršenja može odbiti priznavanje presude ili, prema potrebi, probacijske odluke te preuzimanje obveze nadzora probacijskih mjera ili alternativnih sankcija ako:

(a) je potvrda iz članka 6. stavka 1. nepotpuna ili očigledno ne odgovara presudi ili probacijskoj odluci te nije popunjena ili ispravljena u razumnom roku koji je odredilo nadležno tijelo države izvršenja;

[…]

3. U slučajevima iz stavka 1. točaka (a), (b), (c), (h), (i), (j), i (k) prije donošenja odluke o nepriznavanju presude ili, prema potrebi, probacijske odluke te nepreuzimanju odgovornosti za nadzor probacijskih mjera i alternativnih sankcija, nadležno tijelo države izvršenja na odgovarajući se način savjetuje s nadležnim tijelom države izdavanja te od njega, prema potrebi, traži da mu bez odgode dostavi sve potrebne dodatne informacije."

10 Člankom 14. stavkom 1. te okvirne odluke propisano je:

„Nadležno tijelo države izvršenja nadležno je za donošenje svih naknadnih odluka koje se odnose na uvjetnu osudu, uvjetni otpust, pridržaj izricanja kazne i alternativnu sankciju, posebno u slučaju nepoštovanja probacijske mjere ili alternativne sankcije ili ako osuđena osoba počini novo kazneno djelo.

Takve se naknadne odluke posebno odnose na:

(a) izmjenu obveza ili naloga sadržanih u probacijskoj mjeri ili alternativnoj sankciji ili izmjenu trajanja probacijskog razdoblja;

(b) opoziv odgode izvršenja presude ili opoziv odluke o uvjetnom otpustu; i

(c) izricanje kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode u slučaju alternativne sankcije ili pridržaja izricanja kazne."

11 Člankom 20. stavkom 2. Okvirne odluke 2008/947 propisano je:

„Ako se u državi izdavanja vodi novi kazneni postupak protiv dotične osobe, nadležno tijelo države izdavanja može zatražiti od nadležnog tijela države izvršenja da prenese nadležnost u vezi s nadzorom probacijskih mjera ili alternativnih sankcija te u vezi sa svim daljnjim odlukama koje se odnose na presudu natrag nadležnom tijelu države izdavanja. U tom slučaju nadležno tijelo države izvršenja može prenijeti nadležnost natrag nadležnom tijelu države izdavanja."

Estonsko pravo

12 Članak 73. stavak 1. Karistusseadustika (Kazneni zakonik) glasi:

„Ako sud razmatrajući okolnosti u vezi s počinjenim kaznenim djelom i osobom počinitelja utvrdi da počiniteljevo izdržavanje izrečene kazne zatvora ili plaćanje novčane kazne nije svrsishodno, može odrediti potpunu ili djelomičnu uvjetnu odgodu izvršenja kazne. Uvjetna odgoda izvršenja kazne može se odnositi na kaznu u cijelosti, ako posebnim dijelom ovog zakonika nije određeno drukčije. U slučaju uvjetne odgode izvršenja kazne, ona se u cijelosti ili djelomično ne izvršava ako osuđenik unutar roka kušnje koji je odredio sud ne počini novo kazneno djelo s namjerom […]"

Glavni postupak i prethodno pitanje

13 Presudom od 24. siječnja 2017. Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Općinski sud prigradske četvrti Latgale u Rigi) osudio je osobu A. P. na kaznu zatvora u trajanju od tri godine čije je izvršenje odgođeno.

14 Justiitsministeerium (Ministarstvo pravosuđa, Estonija) proslijedio je 22. svibnja 2017. Harju Maakohusu (Prvostupanjski sud u Harjuu, Estonija) zahtjev nadležnih latvijskih tijela kojim se traži priznavanje i izvršenje te presude u Estoniji.

15 Rješenjem od 16. veljače 2018. Harju Maakohus (Prvostupanjski sud u Harjuu) prihvatio je taj zahtjev.

16 To je rješenje potvrdio Tallinna Ringkonnakohus (Žalbeni sud u Tallinnu, Estonija) rješenjem od 21. ožujka 2018., donesenim u žalbenom postupku koji je pokrenula osoba A. P.

17 Osoba A. P. protiv potonjeg rješenja podnijela je žalbu sudu koji je uputio zahtjev.

18 Taj sud smatra, s obzirom na presudu Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiese (Općinski sud prigradske četvrti Latgale u Rigi) od 24. siječnja 2017., da je odgoda izvršenja kazne na koju je osoba A. P. osuđena uvjetovana samo obvezom nepočinjenja novog kaznenog djela s namjerom, a koja proizlazi iz članka 73. stavka 1. estonskog Kaznenog zakonika.

19 Nadalje, sud koji je uputio zahtjev ocjenjuje da takva obveza ne odgovara nijednoj od probacijskih mjera ni alternativnih sankcija o kojima je riječ u članku 4. Okvirne odluke 2008/947.

20 Budući da je estonskim pravom priznavanje presude na temelju te okvirne odluke moguće samo ako je njome određena barem jedna od tih probacijskih mjera ili alternativnih sankcija, sud koji je uputio zahtjev nastoji doznati treba li tu okvirnu odluku tumačiti na način da se njome predviđa priznavanje presude poput one koju je 24. siječnja 2017. donio Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Općinski sud prigradske četvrti Latgale u Rigi).

21 U tim je okolnostima Riigikohus (Vrhovni sud, Estonija) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li smatrati da su priznavanje presude države članice i nadzor njezina izvršenja spojivi s Okvirnom odlukom [2008/947] i u slučaju kada je tom presudom određeno uvjetno neizvršenje izrečene kazne zatvora, pri čemu je jedina obveza osuđenika da unutar roka kušnje ne počini novo kazneno djelo s namjerom, bez ikakvih dodatnih obveza (riječ je o uvjetnom neizvršenju kazne, u smislu članka 73. estonskog Kaznenog zakonika)?”

O prethodnom pitanju

Dopuštenost

22 Latvijska vlada ističe da je postavljeno pitanje nedopušteno, s obzirom na to da se odluka kojom se upućuje prethodno pitanje temelji na pogrešnom tumačenju latvijskog prava, na temelju čega se može zaključiti da u glavnom postupku koji je u tijeku pred sudom koji je uputio zahtjev nema spornih elemenata.

23 U tom pogledu ta vlada navodi, kao prvo, da je sud koji je uputio zahtjev pogrešno zaključio da je jedina obveza osobe A. P. bila da unutar roka kušnje ne počini novo kazneno djelo s namjerom jer je latvijskim pravom dopušten opoziv uvjetne osude i u slučaju kaznenog djela koje nije počinjeno s namjerom, a tim se pravom osobama osuđenima na kaznu zatvora uz primjenu uvjetne osude automatski nameću i određene probacijske mjere.

24 Kao drugo, ta vlada ističe da su estonski sudovi, na temelju članka 8. stavka 2. i članka 11. stavka 1. točke (a) i stavka 3. Okvirne odluke 2008/947 trebali pozvati sudove države izdavanja da im proslijede sve informacije potrebne radi popunjavanja potvrde koja se, u skladu s člankom 6. stavkom 1. te okvirne odluke, nalazi u prilogu presudi koju je proslijedilo nadležno latvijsko tijelo. Da je sud koji je uputio zahtjev ispunio tu obvezu, utvrdio bi da u glavnom postupku nema spornih elemenata.

25 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u okviru suradnje između njega i nacionalnih sudova uspostavljene u članku 267. UFEU-a isključivo je na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da, uvažavajući posebnosti predmeta, ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Posljedično, kada se postavljena pitanja odnose na tumačenje prava Unije, Sud je u pravilu dužan donijeti odluku (presuda od 4. prosinca 2018., Minister for Justice and Equality i Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, t. 26. i navedena sudska praksa).

26 Iz navedenog proizlazi da pitanja koja se odnose na pravo Unije uživaju pretpostavku relevantnosti. Sud može odbiti odlučiti o prethodnom pitanju koje je postavio nacionalni sud samo kad je očito da traženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, kada je problem hipotetske naravi ili kad Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim

elementima koji su potrebni kako bi na koristan način odgovorio na pitanja koja su mu postavljena (presuda od 4. prosinca 2018., Minister for Justice and Equality i Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, t. 27. i navedena sudska praksa).

27 Usto, Sud je u okviru podjele nadležnosti između sudova Unije i nacionalnih sudova dužan uzeti u obzir činjenični i pravni okvir unutar kojeg su postavljena prethodna pitanja, kako je određen odlukom kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku. Slijedom toga, neovisno o primjedbama latvijske vlade glede ocjene iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, a koja ocjena se odnosi na učinke presude kojom je osoba A. P. osuđena na kaznu zatvora uz primjenu uvjetne osude, ovaj zahtjev za prethodnu odluku treba razmotriti na temelju te ocjene (vidjeti u tom smislu presudu od 12. prosinca 2019., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Spajanje obitelji –Sestra izbjeglice), C-519/18, EU:C:2019:1070, t. 26. i navedenu sudsku praksu).

28 U tom kontekstu, ne može se prihvatiti argument latvijske vlade o postojanju obveze estonskih sudova da prikupe informacije od latvijskih sudova. Naime, na sudu koji upućuje zahtjev je da ocijeni raspolaže li s dovoljno informacija čije se prosljeđivanje traži Okvirnom odlukom 2008/947 i, osobito, treba li popuniti potvrdu iz njezina članka 6. Slijedom navedenog, budući da je sud koji je uputio zahtjev smatrao da raspolaže s dovoljno elemenata kako bi, na temelju mjerodavnih pravila nacionalnog prava, utvrdio učinke presude kojom je osoba A. P. osuđena na zatvorsku kaznu uz primjenu uvjetne osude, nije na Sudu da tu ocjenu dovodi u pitanje.

29 Iz prethodno navedenog proizlazi da argumenti latvijske vlade nisu dovoljni kako bi se utvrdilo da postavljeno pitanje očito nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku i da ti argumenti stoga nisu takvi da bi oborili pretpostavku relevantnosti koju uživa to pitanje.

Meritum

30 Sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjem u biti pita treba li članak 1. stavak 2. Okvirne odluke 2008/947 tumačiti na način da priznavanje presude kojom je izrečena kazna zatvora čije je izvršenje odgođeno pod jedinim uvjetom da se poštuje zakonska obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje ulazi u područje primjene te okvirne odluke.

31 Člankom 1. stavkom 2. Okvirne odluke 2008/947 određeno je da se ona primjenjuje samo na priznavanje presuda i, prema potrebi, probacijskih odluka, prijenos odgovornosti za nadzor probacijskih mjera i alternativnih sankcija kao i na sve druge odluke povezane s tim priznavanjem ili tim nadzorom.

32 Iz članka 2. točke 1. te okvirne odluke proizlazi da pojam „presuda”, za potrebe te okvirne odluke, znači pravomoćna odluka suda države izdavanja kojom se utvrđuje da je fizička osoba počinila kazneno djelo te izriče jedna od mjera navedenih u članku 2. točki 1. podtočkama (a) do (d) te okvirne odluke.

33 Budući da se postavljeno pitanje odnosi na priznavanje sudske odluke kojom je izrečena kazna zatvora čije je izvršenje odgođeno, valja utvrditi treba li takvu odluku smatrati presudom u smislu članka 2. točke 1. Okvirne odluke 2008/947, na temelju njezina članka 2. točke 1. podtočke (b), koja se odnosi na sudske odluke kojima se izriče kazna uz primjenu uvjetne osude i roka kušnje.

34 Pojam „uvjetna osuda” u članku 2. točki 2. te okvirne odluke definiran je kao kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode čije je izvršenje prilikom izricanja u cijelosti ili djelomično uvjetno odgođeno izricanjem jedne ili više probacijskih mjera.

35 Stoga valja utvrditi predstavlja li obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje probacijsku mjeru u smislu Okvirne odluke 2008/947.

36 U tom pogledu iz članka 2. točke 7. te okvirne odluke proizlazi da su probacijske mjere u smislu te okvirne odluke obveze i nalozi koje fizičkoj osobi izriče nadležno tijelo, u skladu s odredbama nacionalnog prava države članice izdavanja, u vezi s uvjetnom osudom, pridržajem izricanja kazne ili uvjetnim otpustom.

37 Budući da ta odredba „probacijskim mjerama" u smislu te okvirne odluke ne smatra samo točno određene vrste obveza, obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje može se, dakle, smatrati takvom probacijskom mjerom, kada ona predstavlja uvjet odgode izvršenja kazne zatvora.

38 Međutim, člankom 4. stavkom 1. Okvirne odluke 2008/947 određeno je da se ona primjenjuje na probacijske mjere ili alternativne sankcije koje su u njoj navedene, čime se njezino područje primjene u pravilu ograničava na te probacijske mjere i alternativne sankcije.

39 Točno je da se od tog ograničenja u određenim situacijama može odstupiti, s obzirom na to da svaka država članica, u skladu s člankom 4. stavkom 2. te okvirne odluke, ima mogućnost obavijestiti koje je druge probacijske mjere i alternativne sankcije spremna nadzirati.

40 Međutim, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da Republika Estonija nije iskoristila tu mogućnost te da je estonskim pravom predviđen samo nadzor probacijskih mjera ili alternativnih sankcija navedenih u članku 4. stavku 1. Okvirne odluke 2008/947.

41 U tom kontekstu, valja istaknuti da obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje nije izričito navedena među kategorijama obveza i naloga iz te odredbe.

42 Međutim, člankom 4. stavkom 1. točkom (d) te okvirne odluke upućuje se na širu kategoriju, odnosno „naloge koji se odnose na ponašanje".

43 Budući da potonji izraz nije definiran u toj okvirnoj odluci, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, njegovo značenje i doseg valja odrediti u skladu s njegovim uobičajenim smislom u svakodnevnom jeziku, vodeći računa o kontekstu u kojem se koristi i ciljevima propisa kojeg je dio (vidjeti u tom smislu presudu od 25. listopada 2012., Ketelä, C-592/11, EU:C:2012:673, t. 51. i navedenu sudsku praksu).

44 U tom pogledu valja istaknuti, kao prvo, da se osuđenikova obveza da unutar roka kušnje ne počini novo kazneno djelo mora, s obzirom na to da predstavlja uputu s ciljem određivanja ponašanja te osobe, smatrati „nalogom koji se odnosi na ponašanje", u uobičajenom smislu koji taj izraz ima u svakodnevnom jeziku.

45 Kao drugo, iz konteksta članka 4. stavka 1. točke (d) Okvirne odluke 2008/947 također proizlazi da tu odredbu valja tumačiti na način da je njome obuhvaćena, među ostalim, takva obveza.

46 Kao prvo, iako sud koji je uputio zahtjev nastoji doznati može li se predmetna okvirna odluka primijeniti na obvezu o kojoj je riječ, unatoč tomu što ona, prema mišljenju tog suda, ne podrazumijeva aktivnu provedbu nadzornih mjera u državi članici izvršenja, valja utvrditi da više probacijskih mjera navedenih u članku 4. te okvirne odluke ne zahtijeva nužno provedbu takvih nadzornih mjera. To je osobito slučaj s obvezama nepojavljivanja na određenim lokalitetima, mjestima ili određenim područjima te izbjegavanja kontakta s određenim osobama ili posebnim predmetima, koje su navedene u članku 4. stavku 1. podtočkama (b), (f) i (g) te okvirne odluke.

47 Kao drugo, člankom 14. stavkom 1. prvim podstavkom Okvirne odluke 2008/947 predviđeno je da je u nadležnosti mjerodavnog tijela države izvršenja donošenje, među ostalim, svih naknadnih odluka koje se odnose na uvjetnu osudu, posebno u slučaju kad osuđenik počini novo kazneno djelo.

48 Kao što to proizlazi iz članka 14. stavka 1. točaka (a) i (b) te okvirne odluke, tako donesenim odlukama može se predvidjeti izmjena probacijske mjere, izmjena trajanja probacijskog razdoblja ili opoziv odgode izvršenja.

49 Iz toga proizlazi da je jedan od učinaka priznavanja presude kojom se izriče uvjetna osuda dodijeliti nadležnom tijelu države članice izvršenja ovlast donošenja mjera koje se odnose na prvotno izrečenu odgodu izvršenja, a koje se pokažu potrebnima u slučaju da osuđenik počini novo kazneno djelo.

50 Slijedom toga, kada bi se popis iz članka 4. stavka 1. Okvirne odluke 2008/947 tumačio na način da ne obuhvaća obvezu nepočinjenja novog kaznenog djela, to bi dovelo do paradoksalnog ishoda.

51 Naime, takvo bi tumačenje podrazumijevalo da nadležno tijelo države članice boravišta ni u kojem slučaju nema ovlast donošenja naknadnih mjera u slučaju da osuđenik počini novo kazneno djelo, kad je presudom kojom se izriče uvjetna osuda održavanje te odgode na snazi vezano isključivo uz poštovanje te obveze. Međutim, ta bi ovlast bila priznata tom tijelu ako je ta odgoda uvjetovana nekom drugom obvezom iz članka 4. stavka 1. Okvirne odluke 2008/947, bez izravne poveznice s eventualnim počinjenjem novog kaznenog djela. Konkretnije, potonje rješenje primjenjivalo bi se kad je ta druga obveza ograničenog dosega, kao što je to obveza obavještavanja posebnog tijela o svakoj promjeni boravišta ili radnog mjesta, predviđena člankom 4. stavkom 1. točkom (a) te okvirne odluke, ili kad ta druga obveza nema nikakve veze s državom članicom izvršenja, poput obveze nepojavljivanja na određenim lokalitetima, mjestima ili određenim područjima u državi izdavanja iz članka 4. stavka 1. točke (b) te okvirne odluke.

52 Kao treće, dopuštanjem mogućnosti priznavanja, na temelju Okvirne odluke 2008/947, presude kojom je izrečena uvjetna osuda kojom je izvršenje kazne odgođeno pod jedinim uvjetom nepočinjenja novog kaznenog djela može se doprinijeti ostvarenju ciljeva te okvirne odluke. Naime, iz njezina članka 1. stavka 1. i uvodnih izjava 8. i 24. proizlazi da se njome nastoje postići tri komplementarna cilja, odnosno olakšati društvena rehabilitacija osuđenih osoba, poboljšati zaštita žrtava i društva općenito, sprečavanjem ponovnog počinjenja kaznenih djela, kao i olakšati primjena odgovarajućih probacijskih mjera i alternativnih sankcija u slučaju počinitelja kaznenih djela koji ne žive u državi članici u kojoj je presuda izrečena.

53 Konkretnije, tijela države članice osuđenikova boravišta u pravilu su u boljem položaju za nadzor poštovanja te obveze i za postupanje u slučaju njezine eventualne povrede, s obzirom na to da načelno mogu lakše ocijeniti prirodu te povrede, situaciju njezina počinitelja te mogućnosti rehabilitacije.

54 Usto, valja utvrditi da se međupovezanošću odgode izvršenja kazne i obveze nepočinjenja novog kaznenog djela nastoji odvratiti od njegova mogućeg ponovnog počinjenja. Slijedom toga, omogućavanjem nadležnom tijelu države članice boravišta da postupa u slučaju eventualne povrede te obveze može se doprinijeti ostvarenju cilja zaštite žrtava i društva općenito.

55 Iz prethodno navedenog proizlazi da obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje u pravilu može predstavljati probacijsku mjeru u smislu članka 2. točke 7. Okvirne odluke 2008/947, ako je njome uvjetovana odgoda izvršenja kazne zatvora.

56 Međutim, valja naglasiti da je člankom 2. točkom 2. te okvirne odluke određeno da se probacijske mjere povezane s uvjetnom osudom mogu uključiti u samu presudu ili utvrditi u posebnoj probacijskoj odluci koju donosi nadležno tijelo.

57 Usto, iz članka 2. točke 7. te okvirne odluke proizlazi da probacijske mjere na koje ona upućuje po definiciji „izriče nadležno tijelo”.

58 Iz toga proizlazi da je na nadležnom tijelu države članice izdavanja da odredi uvjete odgode izvršenja izrečene kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode, na način da se tijelima države članice izvršenja omogući da na temelju presude ili probacijske odluke utvrde koje su probacijske mjere izrečene osuđeniku. Na sudu koji je uputio zahtjev je da provjeri, imajući u vidu elemente iz proslijeđene presude, je li to slučaj u glavnom postupku.

59 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti na način da članak 1. stavak 2. Okvirne odluke 2008/947, u vezi s njezinim člankom 4. stavkom 1. točkom (d) , treba tumačiti na način da priznavanje presude kojom je izrečena kazna zatvora čije je izvršenje odgođeno pod jedinim uvjetom da se poštuje zakonska obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje ulazi u područje primjene te okvirne odluke, ako ta zakonska obveza proizlazi iz te presude ili probacijske odluke donesene na temelju te presude, a što treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

Troškovi

60 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 1. stavak 2. Okvirne odluke Vijeća 2008/947/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na presude i probacijske odluke s ciljem nadzora probacijskih mjera i alternativnih sankcija, u vezi s njezinim člankom 4. stavkom 1. točkom (d), treba tumačiti na način da priznavanje presude kojom je izrečena kazna zatvora čije je izvršenje odgođeno pod jedinim uvjetom da se poštuje zakonska obveza nepočinjenja novog kaznenog djela unutar roka kušnje ulazi u područje primjene te okvirne odluke, ako ta zakonska obveza proizlazi iz te presude ili probacijske odluke donesene na temelju te presude, a što treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

Potpisi